

Пише: Петар Анђелковић
субота, 13 јул 2013 22:01

Шта представља садашња Србија?

Да бисмо схватили где се налазимо и шта да чинимо, морамо прво да схватимо шта је садашња држава Србија и кога она представља. То схватање нам може објаснити сулуду политику коју води ова држава и шта од ње можемо да очекујемо. Да бисмо неку појаву заиста разумели, прво морамо да нађемо њене *узроке*. Који су узроци настанка Србије? Што се тога тиче, ми имамо случај две Србије.

Прву

, историјску и

другу

, садашњу. Садашња држава Србија се позива на ону историјску Србију као своју претечу и себе представља као њеног настављача. Да ли је то тачно?

Хајде да упоредимо узроке настанка историјске краљевине Србије и садашње републике Србије која се на њу позива, тј., да упоредимо *прву и другу Србију*. Који је узрок настанка краљевине Србије? Она се пре свега надовезује на кнежевину Србију, која је резултат Првог и Другог српског устанка. Оба устанка су била устанак српског народа против страног завојевача и репресије, као и резултата воље народних елита да створе јаку и независну националну државу. У тренутку тих устанака, скоро да није постојала ниједна од битнијих националних институција (чак ни СПЦ као таква), које су морале да се изграђују. Те институције су одсликавале национални дух и резултат су тих борби. У процесу остваривања тог циља (независне националне државе), српске елите су се служиле разним стратегијама (дипломатијом и силом), али су те стратегије увек биле у служби јачања националних интереса. У томе је учествовао цео српски народ, без обзира на географско порекло. Први и Други устанак нису представљали побуне надахнуте идеологијама, већ дословно борбу за опстанак, у тренутку кад се страна репресија више није могла издржати. Дакле, узрок првој Србији су национални устанци Срба против завојевача и општа жеља да се има независна држава (да се буде свој на своме).

Пише: Петар Анђелковић
субота, 13 јул 2013 22:01

Шта је узрок другој Србији (садашњој републици)? Шта је њу створило? Ту треба поставити питање: шта је претходило републици Србији? Да ли је то била краљевина Србија? Свакако да не. Наиме, садашња држава Србија настаје као резултат распада заједнице Србије и Црне Горе, који је инициран издвајањем Црне Горе из ње. Дакле, настанак садашње државе Србије је последица одлуке Црне Горе и њеног руководства, не резултат руководства Србије које је само пасивно прихватило туђу вољу. Ту се већ назире право лице данашње државе у којој живимо. Одвајање Црне Горе је било суштински само завршни чин процеса распадања СФРЈ. Република Србија је крајњи продукт распада СФРЈ, тј. њен крајњи *отпадак*. Док је настанак прве модерне слободне државе Србије био резултат активне борбе Срба за независност, садашња држава Србија је резултат жеље свих народа бивше СФРЈ (изузев Срба) за независношћу. У првом случају Срби су били *субјект* историје, а у другом њен *објект*

. Наравно, изван Србије су и Срби показали жељу да буду политички субјект, али се овде бавимо само садашњом државом Србијом као таквом и њеним становницима.

Србија је дакле отпадак и континуитет СФРЈ, док су њене институције отпадак и континуитет СФРЈ, а њена политика је такође отпадак и континуитет исте. Садашња Србија је буквално присиљена да постане Србија, пре свега због воље других република да не живе у заједничкој држави, па је једноставно била присиљена да врати стара државна обележја из периода пре Југославије и да добије „државност“. Србија је постала држава невољно, без икакве унутрашње воље да буде држава под називом „Србија“. Дакле, садашња држава Срба је суштински гледано остатак остатака СФРЈ, са државним знамењима старе краљевине. Наравно, неко може да каже да је Југославија творевина краљевине Србије, па стога овај континуитет не указује на нешто лоше. У овом случају треба разликовати прву Југославију, која се може донекле сматрати

Пише: Петар Анђелковић
субота, 13 јул 2013 22:01

континуитетом Србије (упркос бројним штетним стварима), док СФРЈ представља оштар дисконтинуитет са истом, као резултат политике КПЈ, која је настала управо у радикалној опозицији према историјским српским националним институцијама и српском државном фактору [1], где су Срби били само средство а не циљ.

Поред тога, као што је речено, СФРЈ је одржавала тесну везу са Западом, од кога је финансијски зависила, иако се јавно представљала као самостална држава. Сво то наслеђе је прешло Србији, у коме српски народ и руководство игра улогу пасивног статисте туђих интереса. Све институције у Србији су творевине СФРЈ и немају никакав континуитет са краљевином Србијом на коју се позивају. СФРЈ је била наднационална апстрактна творевина, базирана на потискивању српског фактора (због уравниловке), а то је суштински и садашња Србија. Војска Србије није наследник старе српске војске, на коју се лицемерно позива и са којом нема везе, већ је директни наследник ЈНА, чије униформе са другим ознакама и данас носе њени официри. Правни, полицијски и банкарски систем Србије је наследник правног, полицијског и банкарског система СФРЈ. Да ли ми од такве државе можемо да очекујемо да штити интересе српског народа?

Као отпадак СФРЈ, Србија је интернализovala политику СФРЈ, тако да покрајине унутар Србије играју улогу некадашњих република у односу на центар. Однос Србије према Србима и према привилегованим мањинама унутар Србије је пресликан из доба Југославије. Оно што је ново је појачавање контроле САД и Запада над Србијом, у којем је она практично нео-колонија. [2] Занимљиво да је ту исту послушничку улогу тадашња СР Србија имала у односу према централним властима СФРЈ и другим републикама. Дакле, садашња Србија је антипод некадашњој Србији и њена обрнута слика у огледалу. Док је прва производ борбе и воље Срба, друга је производ распада апстрактне наднационалне државе и туђе воље. Садашња Србија је стога пуки објект и отпадак друге државе, не држава Срба, иако по то требала да буде.

Пошто институције Србије немају никакве везе са народом, већ су пуки отуђени пасивни производ распадања друге државе (која нема везе са историјском Србијом), не треба се чудити њиховом потпуном послушношћу страном империјалном фактору. Пошто не живимо у националној држави, већ отпатку друге наднационалне државе, није за чуђење што њене институције третирају грађане и ту нацију као да су и сами отпади. Дакле, садашња Србија није држава Срба, није наша држава, нити је уопште држава,

Пише: Петар Анђелковић
субота, 13 јул 2013 22:01

иако би то требало да буде. Она је пука испостава свачијих интересних група изузев већинског народа у њој. Срби не могу да очекују да органи Србије бране њихове националне интересе, јер су ти органи отпадак једне наднационалне државе и њене политике. Ти органи се због тога више поистовећују са другим наднационалним структурама попут ЕУ и САД, које послушно следе, него са српским народом. То не би био толики проблем, да САД и ЕУ према Србима не спроводе скоро отворено непријатељство. У највећој мери су ти „органи државе Србије“ пре свега испостава и инструмент интереса Запада у односу на „проблематичне“ Србе и инструмент њихове пацификације.

Чувена „преурањена честитка“ од стране ЕУ актуелном председнику тера нас да поставимо нека питања. Како је ЕУ знала да ће Николић да победи? Како је то знала пре него што су бирачка тела затворена? Како је испало да је баш Николић победио, иако званично није имао никакве шансе? Како то да је Дачић одлучио да прави владу са СНС-ом, упркос претходним договорима? Очигледно да је све то могуће, ако се исход избора знао унапред. Пошто се овде ради о ЕУ, значи да иза могуће намештаљке стоји Запад, из чега следи да је исти поставио садашњу власт да испуњава његове жеље. То није ништа ново, пошто је скоро јавна тајна да су предходну Тадићеву владу практично правили страни амбасадори. [3] Није за чудити да у новој влади учествују многи људи из претходне, попут Дачића и Динкића, познатих по „кооперативности“ са Западом. Да је ова власт постављена од Запада, показује и њено понашање. Она је експресно почела да испуњава стране директиве скоро одмах по свом учвршћивању, иако се то у потпуности коси са свим оним што су заступали пре избора. Демократе су одрадиле свој део посла и препустиле власт „свежим“ снагама, које спроводе западне налоге сада под маском „патриотизма“, уместо непопуларне „грађанске“ приче. Због природе свог положаја, власт у Србији глуми „доброг полицајца“ према Србима, за разлику од Запада и његових бројних балканских марионета који глуме „лошег полицајца“. Онај ко зна стратегију „добар-лош полицајац“ зна да она води ка истом коначном резултату. Циљ стратегије „доброг полицајца“ је да одобровољи Србе за одлуке на њихову штету, као и да им вешто заобиђе „одбрамбени систем“, који најбоље ради када је изложен директном непријатељству.

Део те стратегије је и систематско медијско „слуђивање“ јавности кроз давање потпуно противречних изјава од државног врха. Тако, на пример, премијер Дачић прво изјављује да Космет већ десет година није српски [4], а недуго после тога изјављује да Тачи може

О нашим заблудама (III) - данашња Србија и шта да се ради

Пише: Петар Анђелковић
субота, 13 јул 2013 22:01

доћи на север (тог наводно већ 10. година изгубљеног) Космета само са оружјем

[5]

. Нешто слично ради и амбасадор САД у Србији Мајкл Кирби, који прво изјављује да Америка не жели „
нову Републику Српску на Косову
“

[6]

(што такође говори и о негативном ставу САД о РС), да би после крајње цинично изјавио да „
САД никоме не држе страну
“

[7]

. Сврха тих противречних изјава је стратегија „збуњивања противника“, при чему је тај противник српски народ и јавност. Такве противречне изјаве имају за циљ менталну парализу Срба, као и да би неки од њих себе заварали да државни врх Србије ипак води некакву борбу за њих користећи сналажљиву стратегију. Као што је познато, није битно шта политичар прича, него шта ради. Оно што се заиста ради је да су владајуће структуре Србије већ унапред препустиле косметске Србе и Космет албанским парадржавним органима, а да се сада преговори одвијају поводом некакве аутономије Срба унутар „државе Косово“, што се спинује преко контролисаних медија као пример одлучне борбе за националне интересе

[8]

и устав Србије, преко кога се немилосрдно гази.

Неко може да закључи поводом горњих коментарија о држави Србији, да уколико се таква од Срба отуђена држава одрекне Космета који јој припада, нема никакве штете. То је погрешно размишљање јер једно је држава као пуки формални оквир, а друго је држава као институција. У овом другом случају Србија нема никакве везе са Србима, док у првом има. Србија је, барем формално, територијално и оквирно држава Срба и њихово матично језгро, са српским националним историјским обележјима, као и целовита земља по уставу. Реално, политички и институционално, она је отпадак СФРЈ

Пише: Петар Анђелковић
субота, 13 јул 2013 22:01

и суштински подједнако антисрпска, као садашња Црна Гора, која је такође историјски била независна држава српског народа. Тај пуки формални оквир даје Србији *могућност* да постане и реално оно што је само формално, тј. да постане оно што је била историјска Србија. Не треба заборавити да је Први и Други српски устанак започео у некаквом формалном оквиру Београдског пашалука (тј. Санџака Смедерево), који је чинио језгро устанка и обједињавања народа. Зато стране силе гледају да је максимално редукују до непостојања, у чему имају подршку марионетских институција саме Србије. Дакле, Србија још увек може да представља поље националног обједињавања Срба. Уколико би ти Срби завршили у некој новој (псеудо) држави, више не би имали ни формални законски оквир за деловање. Зато Запад и даље инсистира на редукацији Србије, упркос њеној колонијалној и југо-отпадној природи, која им лежи на руку. Овде су проблем Срби као народ, као антиимперијалистички и потенцијално проруски непријатељ, а циљ је разбити њихово национално језгро кроз стварање псеудо држава од Србије и нових националности од Срба, као и препуштање осталих Срба ван језгра изузетно непријатељским народима и псеудо-народима са геноцидним намерама.

Неки од споменутих Срба живе у заблуди да су наше институције нефункционалне и неодговорне, па да се све ово дешава због јавашлука у њима. Нажалост, то није случај, јер су те институције изузетно ефикасне када то треба да буду, али скоро никад када се ради о правима већинског народа у Србији. Најбоља илустрација је полиција Србије, а поводом примера бицикла украденом јапанском туристи [\[9\]](#), што су пропратили и медији у Србији. Већ се овде може видети нео-колонијални и вазални карактер медија у Србији, као и осећај покорности и пијетета према странцима из проамеричких земаља. Полиција Србије је експресно нашла украдени бицикл и ухапсила починиоца

[\[10\]](#)

, док је Јапанцу бицикл вратио лично премијер Дачић, што су пренели медији

[\[11\]](#)

. Замислимо да неко нашем човеку украде бицикл у Француској, да ли би он икада био нађен, а уколико би и био нађен да ли би му га вратио лично премијер Француске? Наравно да не. Такође треба да поставимо питање, да неко украде бицикл у Србији грађанину неке земље која није амерички савезник (попут Кине, Ирана, Русије...) да ли би медији у Србији на то уопште обратили пажњу и да ли би полиција и премијер овако ефикасно реаговали? Наравно да не. Треба се сетити како полиција Србије незаинтересовано реагује поводом крађа аутомобила наших грађана, да не говоримо о украденим бициклима грађана Србије.

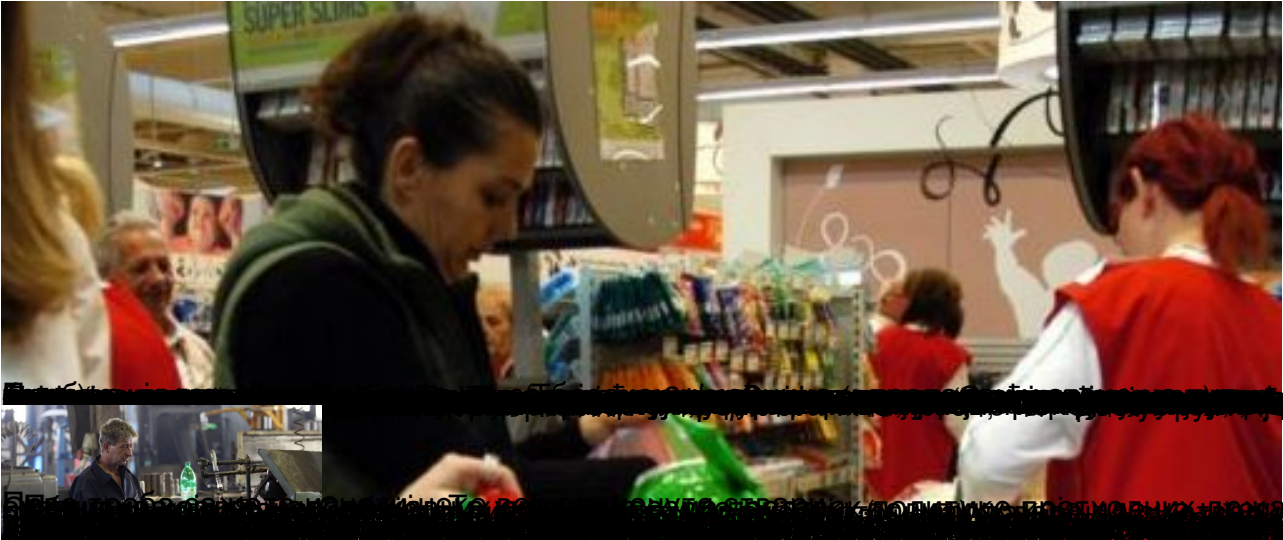
О нашим заблудама (III) - данашња Србија и шта да се ради

Пише: Петар Анђелковић
субота, 13 јул 2013 22:01

О нашим заблудама (III) - данашња Србија и шта да се ради

Пише: Петар Анђелковић
субота, 13 јул 2013 22:01

О нашим заблудама (III) - данашња Србија и шта да се ради

Пише: Петар Анђелковић
субота, 13 јул 2013 22:01

[O našim zabudama \(III\) - danashnja Srbija i šta da se radi](#)